

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

VI. De Paulo Emisae Episcopo, qui Alexandriam missus est. Et qualiter
Cyrillus Joannis Epistolam laudavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Canonum auctoritate & Epistola sanctissimi Patris & Collegæ nostri Celestini Ecclesiæ Romanæ Episcopi, post multos fletus ad hanc tristem sententiam tandem processimus. Igitur Dominus noster Jesus Christus, contra quem impie locutus est Nestorius, per hanc sacrosanctam Synodum decrevit, eundem Nestorium & ab Episcopali dignitate, & ab omni sacerdotali conventu extraneum esse.

CAP. V.

Quomodo Joannes Antioch. Episcopus quum post quintum diem advenisset, Cyrillum Alexandriæ & Memnonem Ephesi Episcopos destituit. Quis mox à Synodo innocentes pronuntiati sunt, & Joannes una cum suis depositus. Et quomodo Cyrillus ac Joannes interventu Imp. Theodosii, in gratiam redierunt, & Nestorii depositione confirmaverint.

Post legitimam hanc & iustissimam sententiam, Joannes Antiochenus Episcopus una cum Antistitibus suis venit, quinto post die quam Nestorius fuerat destitutus. Et collecto Episcoporum suorum Concilio, Cyrillum deponit ac Memnonem. Sed cum Cyrillus ac Memnon libellos obtulissent Synodo illi, quæ cum ipsis fuerat congregata, licet Socrates per ignorationem id paulo aliter retulerit, accersitus est Joannes ut depositionis à se factæ rationem redderet. Qui cum post tres continuas vocationes non adfuisset, Cyrillus quidem ac Memnon à depositionis sententia absoluti sunt: Joannes vero & qui cum illo erant Episcopi, ab Ecclesiastica communione & ab omni sacerdotali auctoritate submoti. Porro Imperator Theodosius, initio quidem depositionem Nestorii haudquaquam probavit: Postea vero cognita ejus impietate, cum litteras admodum pias ad Cyrillum & Joannem Episcopos scripsisset, illi inter se conciliati sunt, & depositionem Nestorii confirmarunt.

CAP. VI.

De Paulo Emisæ Episcopo, qui Alexandriam missus est. Et qualiter Cyrillus Joannis Epistolam laudavit.

Cum Paulus Emisenorum Episcopus Alexandriam venisset, & sermonem, qui hodieque existat, ea de re habuisset in Ecclesia. Quo quidem tempore Cyrillus cum Epistola Joannis plurimum laudasset, hæc ad verbum scripsit: Latentur cæli & exultet terra. Dirutus enim est paries

ἄγας ἀπό τε τῶν κανόνων, καὶ ἐκ τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ ἁγιοτάτου πατρὸς ἡμῶν καὶ συλλειτουργῆ καὶ ἑτάρου ἁγίου Ἐπισκόπου τῶν Ῥωμαίων ἐκκλησίας, ὁ ἀκρίβητες πολλὰ κίς, ἐπὶ ταύτῃ τῷ συνεδριάσῃ ἐχρησάμεν ἀπόφασιν. ὁ βλασφημηθεὶς τοῖνυν παρ' αὐτῶν κύριον ἡμῶν ἰησοῦς χριστὸς ὤρισσε διὰ τῆς παρεσχῆς ἁγίας συνόδου, ἀλλοτρίον εἶναι τὸν αὐτὸν νεστωρίον Ἐπίσκοπον ἀξιωματικῶς καὶ παντὸς συλλογῆς ἰσραηλινῆς.

Κεφ. ε'.

Ὡς μετὰ πέντε ἡμέρας ἐλθὼν ὁ ἀντιοχείας ἰωάννης, καθεύδων κύριλλον τὸν ἀλεξάνδρειαν καὶ μένονα τὸν ἰωάννην ἕως ἂν εὐνοῦσθαι αὐτὸν ἠδύωσεν, κατέλιπε τὸν ἰωάννην καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ καὶ ὅπως διὰ Θεοδοσίου τῆ βασιλεὺς συμβαίνουσι κύριλλον καὶ ἰωάννης, κυβερνῶντες ἐπὶ τῆς νεσεῖς καθάρσιον.

Μετὰ γὰρ τὴν ἐνομιμωτάτην καὶ δικαίαν ταύτην ἀπόφασιν, ἐφίσατο τῆς Φεσίον ἰωάννης ὁ τ' ἀντιόχεια μὲν τῶν ἀμφοῦν αὐτῶν ἰσραηλινῶν ἡμέρας πέντε τὴν καθάρσεως ὑπερήσας καὶ συναλισίας πάντας τὰς ἀμφοῦν αὐτῶν, καθάρσει κύριλλον καὶ μένονα. ἐκ τῶν ἑλλῶν ἐπιδεδόμενον τῶν κύριλλον καὶ μένονος τῆ ἀμασσίον σιναθροιστῆσιν συνόδῳ, εἰ καὶ σωκράτης ἀννόσας, ἑτέρως ἰσόρησε, μετὰ καλεῖται ἰωάννης ἐκ τῆς πεποιθῆκεν ἀπολογησῶμεν καθάρσει, ἢ μὴ συνελθῆναι μὲν τρεῖς τὰς ἡρομειας κλησῆς, ἀπολύον τὸν τὴν καθάρσεως κύριλλον καὶ μένονα ἀποκρινόμενος τῆς ἁγίας κωνωνίας καὶ πάσης ἀθενίας ἰσραηλινῆς, ἰωάννης καὶ οἱ ἀμφοῦν αὐτῶν ἰσραηλινῶν, καὶ πρῶτα μὲν Θεοδοσίον μὴ προσκειμένῳ τῶν νεσεῖς καθάρσει, ἡσσεῖται ἢ τῶν ἐκείνης βλασφημίας ἐγνωκῶς, ἐυσεβῆσι τε ἀντὶ τῶν γράμμασι χρησαμένῳ πρὸς κύριλλον καὶ ἰωάννην τὰς Ἐπισκόπους, συμβαίνουσι πρὸς ἀλλήλους, τῶν νεσεῖς καθάρσει ἐπικυρώσαντες.

Κεφ. ς'.

Πεὶ παύλου τῆς ἡμέρας εἰς ἀλεξάνδρειαν ἐλθόντος, καὶ τὸν κύριλλον καὶ μένονα διὰ τῆς ἐπιστολῆς.

Παύλος τε τῆς ἡμέρας ἐπισκόπος πρὸς τῶν ἀλεξάνδρειαν πόλιν ἡρομειας, ἐπὶ τε τῆς ἐκκλησίας τὸν ἁγίον τῆς φερέμενον λόγον ὁμιλήσας, ὅπνικα καὶ κύριλλον καὶ τῶν ἐπιστολῶν ἰωάννης ἐν μάλα ἐπαινώσας, ἐπὶ ῥήματι γέγραφε ταῦτα. ἐν φεραῖσιν ὡσαν οἱ ἔρανοί, καὶ ἀγαλλιάσῃ ἡ γῆ, λελύθη

ἦν τὸ μεσότοιχον ἔφραγμα, καὶ πέπαιλαι
 τὸ λυπῆν, καὶ διχονομίας ἀπάσης ἀνήρηται τρέ-
 πθη. Ἐπάλιν ἡμῶν σωτήρης χεῖρ τὰς αὐτῶν
 ἐκκλησίαις τὴν εἰρήνην βραβύδισαν. Ἐκε-
 κληκότων ἢ πρὸς τὰ τοῦ ἡμῶν ἔτων θεοσεβείας
 ἰων καὶ θεοφιλεσάτων βασιλέων, οἱ προδουλικῆς
 θεοσεβείας ἀρεῖσαι ζηλώται γενόμενοι, ἀσφαλῆ
 μὲν καὶ ἀκατάσφατον ἐν ἰδίας ψυχαῖς τὴν ὀρ-
 θῆν φυλάττεισιν πίσιν. Ἐξαιρέτων ἢ ποιῆνται
 φροῦνδα τὴν ὑπὲρ τῆς ἀγίων ἐκκλησιῶν ἵνα
 καὶ διαβόητον ἔχωσιν εἰς αἰῶνα τὴν δόξαν, ἔευ-
 κλεσάτην διπορήσῃσι τὴν ἐαυτῶν βασιλείαν.
 οἱ καὶ αὐτοὶ οὗ τῶν δυνάμεων κύριον πλοσῖα
 χεῖρ διανέμει τὰ ἀγαθὰ καὶ δίδωσι μὲν κατὰ
 κελεύωντων ἀνθεσηκότων χαρίζεται ἢ τὸν
 κῆρ. ἔνδον διαψύσασθε ὁ λέγων, (ὡ ἐγὼ)
 λέγει κύριος, ὅτι τὰς δόξας ἰσχυρῶς με δόξασθε.
 ἀφικόμενοι τῶν εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν τῶν κυ-
 ρεῖς μετὰ θεοσεβείας ἀδελφῶν καὶ συλλαι-
 τερῶν παύλου, θυμηδίας ἐμπειρησμεθα,
 καὶ σφόδρα εἰκότως ὡς ἀνδρὸς τοῦ αὐτοῦ μεσιθῶ-
 σι. καὶ τοῖς ὑπὲρ δυνάμιν πάως ἐλομένῃς
 προθυμῶν ἵνα τὸν τῶν διαβόλων νίκηση φθό-
 ρον, ἔσυναψητὰ διηρημένα, καὶ τὰ μέλαξ
 σκάνδαλα πεισλῶν, ὁμοιοῦσιν εἰρήνην σεφα-
 ναῖση τὰς ἡμῶν καὶ παρ' ὑμῶν ἐκκλησίας
 καὶ μετ' ἕτερα. ὅπῃ δὲ πεισθῆ παύλωσ, ἔσδκ
 διάφορον τῆς ἐκκλησίας ἢ διχονομία γέ-
 γονε, νυνὶ μάστιγα πεπληροφρημεθα, ἔκυ-
 ρεῖς μετὰ θεοσεβείας παύλου ἔπισκόπου
 χάριτιν προκομίσαντι, ἀδιέλητον ἐχούσιν
 τὴν πίστιν ἢ ὁμολογίαν, καὶ ταύτην συνιέλαχθαι
 διαβεβαιωσάμενοι πᾶσι τῶν σῆς ὁσιότητι,
 καὶ τῶν αὐτῶν θεοσεβείων ἐπισκόπων. ἔχθ
 ἢ ἔως ἡσυχεσθῆ, καὶ αὐταῖς λέξωσιν ἐπι-
 θεῖσθαι τῆς ἐπιστολῆς. ἀλλ' ἢ τῆς θεοδοκῆ καὶ τῶν
 ἑξῆς ταῦταις ἡμῶν ἐπιτολίαις ταῖς ἱεραῖς φω-
 ναῖς, ἐτὼ τε καὶ ἐαυτῶν φρονεῖσιν ἀνεπισκοπῆς.
 ἔνδον κύριον, μία πίστις, ἐν βόπισμα, ἐδο-
 ξάσαμεν τὸν τῶν ὅλων σωτήρα θεόν, ἀλλήλοις
 συχαίρομεν, ὅτι ταῖς θεοπνεύτοις γραφαῖς
 καὶ πᾶσι δόξαι τῶν ἀγίων ἡμῶν πατέρων συμ-
 βῆσαν ἐχθροῖς πίσιν, αἷς παρ' ὑμῶν, καὶ αἰ
 παρ' ἡμῶν ἐκκλησίαι. ταῦτα μὲν ἐν ἐστὶν ἐλεῖν
 τὸν φιλοπόνως τοῖς τὸ τῆνικαῦτα γεγονόσιν
 ἐπιστήσιν βεβλόμενον.

A intergerinus. Sedata est querela, om-
 nisque occasio diffidii sublata: quippe
 cum Servator omnium nostrum Iesus
 Christus Ecclesiis suis pacem reddide-
 rit, & religiosissimi Deoque charissimi
 Imperatores ad idem ipsum nos provo-
 caverint. Qui utpote avitæ pietatis op-
 timi amulatores, in suis quidem ipso-
 rum mentibus rectam fidem, firmam
 atque inconcussam custodiunt: præci-
 puam autem curam gerunt sanctarum
 Ecclesiarum, ut & ipsi immortalem
 gloriam consequantur, & imperium
 suum celeberrimum reddant. Quibus
 B & ipse Dominus exercituum, larga ma-
 nu beneficia tribuit, donatque ut & su-
 periores sint adversariis, & victoriam
 de hostibus reportent. Neque enim
 mentiri potest, qui dixit: Vivo ego, di-
 cit Dominus, glorificantes me glorifi-
 co. Cum igitur Dominus meus religi-
 osissimus frater & comminister Paulus
 Alexandriam venisset, gaudio repleti-
 sumus, idque jure optimo, quod talis
 tantusque internuntius accessisset, &
 labores, qui humanas superant vires,
 sua sponte subire voluisset, eo consilio
 ut Diaboli invidiam vinceret, & divisa
 conjungeret, & remotis utrinque of-
 fensionibus, nostras simul ac vestras Ec-
 clesias concordia & pace coronaret.
 Et aliquanto post. Istam porro Eccle-
 sia diffusionem inanem proflus & levī
 de causa susceptam fuisse, plane nobis
 persuasum fuit, postquam Dominus
 meus religiosissimus Paulus Episcopus
 Epistolam attulit, quæ inculpatam fidei
 confessionem continebat, affirmans e-
 am cum à tua sanctitate, tum à religi-
 osissimis, qui illic sunt Episcopis, conscri-
 ptam fuisse. Sic autem habet illa fidei
 expositio, & iisdem verbis inserta est
 huic Epistolæ Cyrilli. De Deo para-
 vero, & reliqua. Illas sacras voces ve-
 stras cum legeremus, & nosmetipsos ita
 sentire animadverteremus: unus enim
 est Dominus, una fides, unum baptisma:
 Omnium Servatorem Deum glorifi-
 cavimus, invicem gratulantes, quod
 tam vestræ quam nostræ Ecclesiæ ejus-
 modi fidem profiterentur, quæ & divi-
 nis Scripturis, & sanctorum Patrum
 traditioni consentiret. Atque hæc
 quidem cognosci possunt ab iis, qui ea,
 quæ tunc temporis gesta sunt, accurate
 perlegere voluerint.

